

Ligeledes er jeg tilfreds med, at de Grænser i den nugældende Lov, hvorefter Statstilskuddet til Dagpenge ikke kan være mere end 20—16—12 Øre, efter som det er i København eller større eller mindre Kommuner, bliver slettet. Jeg kan ikke se, at det ærede Medlem fra Odder har Ret i sin Modstand mod, at Dagpengene forhøjes fra 3 til 6 Kr. Det ærede Medlem udtalte da ogsaa, at i al Almindelighed kunde man maaske ikke sige ret meget imod det; det var særlig med Hensyn til de kronisk syge, at det ærede Medlem kritiserede denne Forhøjelse. I Virkeligheden er det ganske naturligt, at Dagpengene forhøjes fra 3 til 6 Kr., 3 Kr. er jo absolut for lidt for en Familie at leve af nu til Dags, og man kan ikke sige, at 6 Kr. er for meget, tværtimod, jeg mener, at den laveste Maksimumsgrænse, man kan have, er 6 Kr., som her er foreslaaet.

Lovforslagets § 10 indeholder Bestemmelser om, at Sygekasserne skal betale Hjemmesygepleje og den almindelige Betaling til Ophold paa Rekonvalescenthjem. Ogsaa denne Bestemmelse er jeg tilfreds med. Det er desværre saaledes, at man rundt omkring i Landet har for faa Hospitaller, for lidt Plads til de syge; i mangfoldige Tilfælde maa syge, som egentlig burde behandles paa Hospital, ligge hjemme, det skyldes den almindelige Hospitalsnød, og det lader til, at den er kronisk, thi saa langt jeg kan huske tilbage, har det været saaledes, at Sygekasserne ikke har kunnet faa de dertil egnede Patienter indlagt paa Hospital paa Grund af Pladsmangel. For at afhjælpe denne Pladsmangel paa Hospitalerne har man forskellige Steder indrettet sig saaledes, at et Korps af Sygeplejersker er rede til at pleje Sygekassepatienterne i deres Hjem. Det er en udmærket Ordning, og der burde vistnok bringes saa stor Fart i denne Bevægelse som muligt. Et Middel hertil er naturligvis, at Sygekasserne sættes i Stand til at bidrage til Udgifterne ved denne Hjemmesygepleje, at de bliver stillet saaledes, at det er økonomisk overkommeligt for dem, og derfor bør vi ikke være for knebne med Hensyn til Statens Tilskud til Sygekasser.

Det er naturligvis af overordentlig stor Betydning, at Sygekassemedlemmer saavel som alle andre Mennesker kan faa et Rekonvalescenthjemsophold efter en svær Sygdom, og der er da ogsaa forskellige Sygekasser, som allerede har taget denne Sag i deres Haand og oprettet saadanne Rekonvalescenthjem; saaledes ved jeg, at

Sygekasserne i Maribo Amt har skillinget sammen for at faa oprettet et Rekonvalescenthjem, hvor Sygekassemedlemmer i Maribo Amt kan opholde sig efter svære Sygdomme. Naturligvis burde man overalt have saadanne Rekonvalescenthjem for Sygekassemedlemmer, men det er en dyr Historie, og det er derfor nødvendigt, at Sygekasserne bliver stillet saaledes, at de kan faa Raad til at oprette dem og betale den Pris, som Ophold paa Rekonvalescenthjem kræver. Jeg synes imidlertid oprigtig talt, at det her foreliggende Lovforslag ikke gaar vidt nok i denne Henseende, thi der er formodentlig her kun tænkt paa Rekonvalescenthjem for Sygekassemedlemmer til Ophold efter svære Sygdomme, indtil de bliver rigtig raske, men vi trænger ogsaa til andre Rekonvalescenthjem, vi trænger f. Eks. i allerhøjeste Grad til Rekonvalescenthjem for Invalidere og kronisk syge. En Ting er, om de kronisk Syge kan faa Understøttelse i den Tid, de er arbejdsudygtige, men vi ved alle sammen, at vi har Invalidere og kronisk syge, som ikke har noget Sted at være, eller som har det meget daarligt i deres Hjem.

I Samlingen 1909—10 var vi en Del Medlemmer af dette høje Ting, som udarbejdede et Lovforslag om Oprettelse af Plejehjem i Kommunerne med Statsstøtte til Ophold for kronisk syge. Afdøde General Madsen var Ordfører. Lovforslaget blev vedtaget her i Folketinget den 15. April 1910, men da det kom til Landstinget, viste det sig desværre, at det ikke kunde gennemføres. Vi var saa langt henne i Samlingen og stod umiddelbart overfor nye Valg, at Landstinget benyttede Lovforslagets sene Fremkomst til at erklære, at det ikke vilde have noget med det at gøre, det kom slet ikke til Behandling, og senere har der været stille om det. Men Lovforslaget var i Virkeligheden godt. Det gik ud paa, at Kommunerne kunde oprette saadanne Rekonvalescenthjem for kronisk syge og Invalidere, og at Staten støttede denne Bevægelse ved at yde et Bidrag af en vis Størrelse, som naturligvis ikke passer i vor Tid, det var 1 Kr. om Dagen, det kan der naturligvis ikke være Tale om nu om Stunder, hvor Pengenes Værdi stadig synker. Jeg skal tillade mig at henlede den højtærede Ministers og det kommende Udvalgs Opmærksomhed paa dette Lovforslag, og henstiller, om Tiden til Virkeliggørelse af saadanne Plejehjem for kronisk syge ikke nu var inde. Vi